

Caspari-keskuksen UUTISIA

Joulukuu 2013

"Varustaan kaikki
seurakunnan jäsenet
palvelutyöhön,
Kristuksen ruumiin
rakentamiseen..."
Ef. 4:12

"Juutalaisille ensin" - kyllä, mutta kerro miten

Juutalaisten tulee saada kuulla evankeliumi, siitä monet Israelin tukijat ovat onneksi yhtä mieltä. Mutta kysymys onkin siinä, kuinka he sen kuulevat. Tai pikemminkin: Kuinka kerromme evankeliumin sellaisessa muodossa, että kuulijamme todella ottavat sen vastaan?

Edellä oleva viestinnällinen kysymys on tärkeä kenelle tahansa, mutta se saa vielä erityismerkityksen, kun haluamme välittää sanomaa Jeesuksesta minun kansalleni Israelille. Kuinka puhua Jumalasta holokaustista pelastuneille, heidän lapsilleen ja lastenlapsilleen? Mitä sanoa jos he kysyvät, missä tämä hyvä ja kaikkivaltias Jumala oli silloin, kun joukoittain miehiä, naisia ja lapsia surmattiin kaasukammioissa Auschwitzissa vain siksi, että he olivat juutalaisia? Kuinka puhua rakastavasta Messiaasta niille, joiden perimässä kulkevat muistot ristiretkelijöiden tekemistä murhista sekä inkvisitiosta, pakkokäännytyksistä ja herjauksista? Kuinka välittää uskonnollista sanomaa kansalle, joka on yleensäkin allerginen saarnaamiselle ja erityisesti uskonnolliselle saarnalle?

"... juutalainen kansa on edelleen suurelta osin saavuttamatta."

Aloitin vastauksen etsimisen käänteisesti - asioilla, joita ei pidä tehdä. En yritä ostaa sieluja tarjoamalla humanitaarista apua toisella kädellä ja evankeliumitraktaattia toisella. Sen sijaan yksinkertaisesti huolehdin ja rakastan ajattelematta, mitä siitä seuraa. En saarnaa - mieluummin kutsun puhumaan ja keskustelemaan. En yritä oikeuttaa kirkon toimia, vaan myönnän sen syyllisyyden. Kohtaan ihmisten kärsimyksen ja itken itkevien kanssa. Mutta millä nimellä kutsua tällaista lähestymistapaa? Onko tässä mitään uutta?

Tavallaan evankeliumin levittäminen juutalaisten keskuuteen on vielä kuin kylvämistä kesannolla olevalle pellolle. Viimeisten yli 200 vuoden aikana monet ovat yrittäneet sitä tosissaan; jotkut ovat menestyneet paremmin kuin toiset. Menneiden 130 vuoden aikana on nähty messiaanisen liikkeen synty ja tasainen kasvu - mielenkiintoista kehitystä. Mutta kaiken kaikkiaan juutalainen kansa on edelleen suurelta osin saavuttamatta. Niinpä meidän täytyy jatkaa kyselemistä, etsiä ja kolkuttaa rukouksessa Jumalan edessä, jotta voisimme löytää hänen tapojaan toimia.

55 HaNevi'im Street,
PO Box 46
Jerusalem 9100001, Israel
Puh: +972 2-6233926
Fax: +972 2-6251933
Sähköposti:
Caspari@caspari.com

www.caspari.com

Mutta ajatus siitä, että saarnaamisen sijasta keskustellaan ja annetaan tilaa vastaväitteille ja vaikeille kysymyksille, ei todellakaan ole uusi. Yksi esimerkki tästä on hyvin tunnettu Alfa-kurssi, jonka alunperin aloitti 1970-luvun lopulla Lontoon anglikaaniseurakunta Holy Trinity Brompton. Alfa-kursseja on menestyksellisesti käytetty jo yli 160 maassa. Niitä järjestävät monet tunnustuskunnat ortodokseista ja roomalaiskatolisista baptisteihin ja helluntailaisiin.

Se tosiasia, että Alfa-kurssin menetelmä näyttää toimivan niin monissa kulttuureissa sai minut miettimään, onko Israel yhä liian erilainen, vai voisiko sama malli juurtua tännekin. Vuosia sitten

kysyin tätä parilta jerusalemlaiselta pastorilta ja heidän vastauksensa oli kielteinen. Miksi? Israelilaiset eivät halua keskustella Jeesuksesta julkisesti, oli selitys. Se tuntui aika lannistavalta, mutta myöhemmin pastori Christian Rasmussen Immanuel-kirkosta Tel Avivista otti minuun yhteyttä ja ehdotti, että lähtisin henkilökohtaisesti tutustumaan Alfa-kurssiin. Sitä en ollutkaan vielä toden teolla tehnyt ja suostuin ilomielin. Noin vuoden päästä sain puhelun eräältä toiselta pastorilta.

Michael Beener Sderotista pyysi Caspari-keskusta esittelemään uskonasioita ryhmälleen venäjänkielisiä juutalaisia. Tarinan lopun voit lukea hänen haastattelustaan, mutta keskeinen tulos on tämä: nyt tiedämme, että Alfa toimii myös Israelissa. Tällä hetkellä se on käytössä venäjänjuutalaisten maahanmuuttajien keskuudessa, jotka ovat avoimempia Jeesukselle eivätkä pelkää ryhmäkeskusteluakaan. Syntyperäiset israelilaiset pitävät edelleen parempana henkilökohtaista kohtaamista, ja hyvä niin: Jumala on ajoitusten mestari, eikä meidän tarvitse kiirehtiä. Missä verkkoa ei vielä tarvita, siellä voidaan jatkaa kalastamista ongella! Sillä välin Caspari-keskus työstää kokemuksiamme Alfa-kurssista ja jakaa oppimaamme kaikille kiinnostuneille.

Alec Goldberg

Pastori Michael Beenerin puhelinhaastattelu

Kuinka sait idean Alfa-kurssista?

Seurakuntamme järjestää evankelioimisprojekteja kaupungissamme Sderotissa Israelissa. Yksi idea on järjestää bussiretkiä juutalaisten ja kristittyjen pyhille paikoille. Niitä on kerran tai pari kuukaudessa ja pidämme hinnat edullisina. Olemme avoimia alusta alkaen - kerromme selkeästi keitä olemme ja mihin uskomme. Kun tulemme johonkin kohteeseen, luemme paikkaan liittyvät Raamatun kohdat ja selitämme niitä. Olemme nähneet, että tämä on hyvä tapa julistaa evankeliumia israelilaisille Israelissa. Bussikierrosten aikana jotkut tulevat riittävän avoimiksi evankeliumille halutakseen pyytää Jeesusta sydämeensä. Tällaisessa tilanteessa aloimme etsiä keinoja jatkaaksemme työtä heidän kanssaan.

Niin sitten otit yhteyttä Caspari-keskukseen, joka järjestää opetusta?

Ymmärsimme, että meidän täytyy opettaa näille ihmisille uskon perusteita. Mutta monilla heistä on korkea koulutus ja he ovat toimineet tai edelleen toimivat opettajina, insinööreinä jne. Käsitimme, että meidän pitää löytää päteviä opettajia, ja eräs ystäväni kertoi minulle Caspari-keskuksesta. Tapasimme vaimoni Dinan kanssa Alec Goldbergin ja yhdessä päätimme, että tätä kannattaisi kokeilla.

Kuinka yhteistoimintanne on kehittynyt?

Alecilla sen enempää kuin meilläkään ei ollut aikaisempaa kokemusta tästä. Siksi olimme alussa vähän varovaisia ja suunnittelimme ainoastaan kuusi kokoontumista. Ensimmäisenä iltapäivänä mukaan tuli 15 henkilöä ja pian kävi ilmeiseksi, että he olivat todella kiinnostuneita. Siinä mallissa, jota käytämme, heille annetaan vapaus tehdä kaikenlaisia kysymyksiä, vapaus olla eri mieltä ja väittää vastaan, ja tämä onkin yksi syy siihen että he haluavat tulla mukaan. Niin sitten päätimme jatkaa kokoontumisia tietämättä mihin se johtaisi.

Tänään, vuotta myöhemmin, noista 15:stä neljä on liittynyt seurakuntaan, kaksi on uudestisyntynyt ja muutkin ovat pyytäneet saada jatkaa kokoontumisia.

Mitä suunnitelmia teillä nyt on?

Me jatkamme kokoontumisia, koska kiinnostus ei ole hiipumassa. Muutama uusikin on liittynyt joukkoon - osallistujat ovat tuoneet mukanaan ystäviään, ja me ilmoitamme kurssista myös kiertoajeluiden yhteydessä. Meillä on nyt ollut luentoja monista eri aiheista, ja aloitan uuden kierroksen käynnistämällä kaiken alusta. Toivomme saavamme joitakin uusia ihmisiä seuraavilta bussimatkoilta.

Kiitos sinulle Michael. Jumala siunatkoon sinua ja työtäsi!

Kiitos sinulle myös!

Mediakatsaus

Caspari-keskus julkaisee viikottain yhteenvedon israelilaisessa mediassa julkaistuista messiaanista juutalaisuutta, lähetystyötä ja kristinuskoa käsittelevistä artikkeleista. Mediakatsaus on saatavissa sähköpostitse ilmaiseksi rekisteröitymällä kotisivuillamme www.caspari.com.

Kääntyminen kristityksi

Yisrael HaYom/ 25. lokakuuta 2013

Tämä artikkeli kertoo Umar Mulindesta, muslimista, joka kääntyi kristityksi.

Umar Mulinde on ugandalainen pastori, joka on ollut hoidossa Israelissa viimeiset kaksi vuotta sen jälkeen kun hänen kasvonsa paloivat happohyökkäyksessä hänen kirkollaan Ugandassa. Syy hyökkäykseen oli Mulinden "uskosta luopuminen" - hän oli syntynyt muslimiperheeseen (52. lapsi 54:stä), mutta kääntyi kristityksi 18-vuotiaana, kun joku lahjoitti hänelle Uuden testamentin. Mulinde kääntyi salaa, mutta ei kestänyt kauan kun hänen muslimiyhteisönsä sai vihiä asiasta ja alkoi vainota häntä. Hänen perheensä katkaisi välit häneen ja vuosien pahoinpitely kärjisty happohyökkäykseen, joka melkein tappoi hänet. Hyökkääjät jättivät Mulindelle viestilapun selittäen, miksi he halusivat surmata hänet: "1. Umar kääntyi kristityksi. 2. Hän rakastaa Israelia. 3. Hän saarnaa islamia vastaan. 4. Hän uskalsi kieltää Sharia-lain."

Hyökkäyksen jälkeenkään Mulinde ei ollut turvassa Ugandassa. Joku yritti myrkyttää hänet, kun hän makasi avuttomana sairaalassa. Hänet lennätettiin Intiaan, missä suuri muslimiyhteisö uhkasi tappaa hänet. Jotkut hänen kristityt ja juutalaiset ystävänsä onnistuivat yhdessä tuomaan hänet Israeliin hoitoon. Hän saapui tänne tammikuussa 2012. Israelissa hän oli turvassa. Mulinde kertoo: "Tulin Israeliin huonossa kunnossa. En voinut niellä, en puhua enkä liikuttaa päätäni ja niskaa. Kehoni oli hajoamassa. Menetin nenäni ja suuni putosi alaspäin." Israelilainen sairaanhoito sai ihmeitä aikaan Mulindessa, ja lääkärit täällä ovat korjanneet hänen kasvonsa hämmästyttävällä tavalla. "Sieluni on vuosikymmeniä ollut hengellisesti yhdistynyt Israeliin," sanoo Mulinde, "ja nyt on myös ruumiini."

Umar Mulinde, 2012

Voit tukea työtämme esirukouksin, vapaaehtoistyöllä tai taloudellisesti esim. Caspari-keskuksen yhteistyöjärjestöjen Kansanlähetyksen, Kylväjän ja Lähetysseuran kautta. Ota yhteyttä lähimpään yllämainittujen järjestöjen toimipisteeseen.

Mitä tarvitsin eniten

Jumalan ruoka tulee meille monissa eri muodoissa.
Joskus hän käyttää meitä ruokana jonkun toisen elämässä.

*"Anna meille meidän
jokapäiväinen leipämme."*

Mt. 6:11

"Kuljettajamme on muutaman minuutin myöhässä. Haittaako se?" Ääni puhelimen toisessa päässä odotti vastaustani. Mitä minun oletettiin sanovan? Olin istunut toimistossa eikä minulla oikein ollut tekemistä. Mielessäni oli paljon muita huolia ja tehtäviä. En voinut lähteä hoitamaan asioita ennen kuin soittaja tulisi ottamaan laitteensa. "Kyllä minä olen täällä."

Tuijotin kelloa kun minuutit hitaasti kuluivat. Lopulta ovelta kuului koputus.
"Anteeksi, että olen myöhässä." Noin nelissäkymmenissä oleva mies pyyhki hikeä otsaltaan. "Onpa kuuma päivä."

Pohdimme, kuinka hän saisi vanhan kopiokoneen ulos toimistorakennuksesta kuorma-autoonsa ja keskustelun kuluessa totesimme, että meillä on yhteinen tuttava. Hän kiskoi irti kaapeleita ja valmisteli konetta kuljetukseen. Sitten hän kysyi minulta mitä teen.

"Varsinainen työni on kirjoittaminen," vastasin. Selitin, että sen lisäksi teen erilaisia muita hommia osa-aikaisesti, kuten esimerkiksi palvelen Caspari-keskuksen toimistossa Yhdysvalloissa. Hän sanoi tietävänsä Caspari-keskuksen työstä. Sitten hän kysyi mitä kirjoitan.

Kun kerron ihmisille, että olen kirjoittanut kaksi kirjaa Jeesuksen vertauksista, keskustelu jatkuu tavallisesti kahdella tavalla. Joko ihmiset hymyilevät minulle kuin olisin vähän hullu ja vaihtavat puheenaihetta, tai sitten he alkavat kertoa minulle omaa tarinaansa.

Meidän keskustelumme kulki jälkimmäistä rataa. Hetken näytti siltä kuin hän romahtaisi kohta, sitten sanat ryöpsähtivät hänen suustaan. "Tämä taloustilanne on ollut todella ankara minun yritykselleni. Olen omistaja, mutta tällä hetkellä en kykene maksamaan kuljetusmiehelle. Olen uskova ja mielelläni kerron siitä, mutta kuun ensimmäisenä ja 15. päivänä, kun minun täytyy maksaa laskut, unohdan Jeesuksen. Minua pelottaa." Hän keskeytti hetkeksi kuin yrittäen hillitä puhelultaansa. Hänen kasvonsa punastuivat vähän. "En tiedä, miksi kerron tästä sinulle..."

Nyökkäsin. Ehkä hän ajatteli, että koska olin kirjoittanut kirjan, minulla olisi ratkaisu hänen pelkoonsa. Totta puhuen olen itsekkin vähän huolissani tällä hetkellä johtuen monista eri asioista elämässäni. Kerroin lyhyesti yhdestä kamppailustani ja viittasin Raamatun sanaan, jonka mukaan me rukoilemme luottaen häneen, joka antaa meille jokapäiväisen leivän.

Keskustelumme alkoi loppua. "Minun on parasta lähteä," hän sanoi. "Mitä ajattelet, olisiko sinusta outoa, jos rukoilisimme yhdessä ennen kuin menen?" Outoa? Sehän oli ainoa luonnollinen päätös tälle keskustelulle. Painoimme päämme ja rukoilimme toinen toisemme puolesta. Sanottuamme amenen hän kääntyi lähteäkseen.

"Hei, kiitos," hän sanoi. "Muuten, olen John."
"Oli kiva tavata sinut, John. Minä olen Michelle."

Kun ovi sulkeutui hänen jälkeensä, Jumala oli antanut minulle juuri sen, mitä tarvitsin tuona päivänä – ainutlaatuisen hetken hänessä. Se muistutti minulle, että hän tietää tarkasti, mitä kulloinkin eniten tarvitsen.

Michelle Van Loon

Rukousaiheita:

- *sapattikoulunopettajien seminaari Netanyassa 27. joulukuuta*
- *Alfa-kurssin kehittäminen Israelissa*
- *uusia opettajia joiden kanssa voimme tehdä yhteistyötä*
- *uusia seurakuntia joita voimme palvella*

